

בעזרת השם יתברך

ספר
שמלה חדשה
עם פי' דעת קדושים
על שחיטה וטריפות

חודש מנחם אב שנת תשמ"ה לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

ספר

דעת קדושים

והוא חלק ראשון מספר הגדול

קדשי דוד

אשר השאיר אחריו ברכה בהמון כתביו. מבחר אנשים. נבון לחשים. פאר מקדושים. הוא הקדוש הרב הרומה לסלאך ה' צבאות. בתוך עמו למסות ולאות. לשמו ולזכרו תאות נפש. הנשר הגדול הפורש כנפיו לכל רוחות התורה אדמייר הגאון המובהק היחיד בדורו עסקן מופלא החסיד השהיר שטי"ר אברדם דוד ז"ל אנ"ק בומשאטש :

החיבור המופלא הזו יתוס דעות יגיד נסאלות. בדעים והורלות. ירחיב לכל איש מלך נהלס :
הוליא את האנן כהרסה. לנדר כל דבר כקסה. כהלכות שמיעות וככל הלכות פרסות :
ונוסף זו כללים נחולים כהורלס :

סדרתיו ותקנתיו והוספתיו בו הגהות

גידולי הקדש ומקדש מעט

תשלמה סארות והיו למאורות. ויהיו למזר למיטרים לורחותם ופס האמת כרתו כריו :

אנכי הצעיר

פייבל הלוי אנ"ק בראדשיין. ונעם ראב"ד כ"ק קאלמיא

(תוכן החיבור ומעשהו זיל קרי בהקדמה)

ובעת יצא לאור פעם שנית עם כמה הוספות חדשות : א) הוצגנו הפנים באותיות ג' ד' ל' י' ת' מאירת עינים : ב) כמה הוספות ותיקונים אשר היה נרשם בגליון הספר מאת הרב הנ"ל נתקן הכל על מקומו :

דפס בשוחפות הנגיד שטי"ר אברדם וויינדינפעלד מסמאניסלאב. מס ניח הדפוס דלנעס :

לעמבערג

אוסטרישע פאבליקאציע פאר אונזערע זאמלונג

בשנת תר"ם לפ"ק

נדפס

בארץ ישראל

תשל"ב

סימן כ סעף ח (ה) למשחם הכי' ולתססס . כפי שניליך לתססס הכי' כדוקס יכיס לפספסס' חרס

המש כשחן פרכוס חולי קודם שחיטה ככר חנוק העוף כשחיטת הכי' נמשך הכרה קודם שחיטה . אך מלך שלא מללנו להלךך פרכוס רק כמסוכה י"ל שהיא משחל רחוקס . ופכיס כפרכוס כל דכו חן טוב שום חשש וכלי פרכוס אי' [ופכיס' י"ו פסיק ח']:

סימן כא סעף א (ה) לוח יכין

הכוחט - ככתבי נמקיח' [לא נמל'] חודות שחיטה פחות מכי' סימנים שחולי שיך כום מדחסי' שלא ללכול . וכעת רחמי מכוחר שכוונה רק שיכוין לכתחיל לשחוט כל הכי' . ויותר מזה חן מוטל . עתכיס . וכפרט כעוף וחסט כל סי' ח' שלפמי' הככיס' ככס הרמכיס' חן מזה חף לכתחלה על יותר מזה והכי' כל [פוסקים] וזלה הוא רק מדרבנן וכן מסיק הככיס' . וח"כ ממני חן להחמיר כי' שחם ככרמכיס' שיש כזה הרלל לחורי' לכתחלה [לדידי' הכי' דין כפי' ח' כעוף לכתחלה . ולולמו . כין שחול מדרבנן י' להקל על טלמו [כדיעבד עכיס] כי' לא תתססס נטיי' לחומרי' [דיעבד] כלל . וכעת חן העוף אחר כתי' ללכול . י"ו ח' חולל מזה . וחן קסדה כזה ככיס' :

סעף ב (ג) והי' כוסט ח' ליכא רוב חללו . כוסט של כסמה נכס גדולה הי' עור

כ מקום השחיטה בצוואר

א שחיטה מן הצוואר ובסימנים הלימי ולא כל מקום בסימנים הוא מקום שחיטה רק נמסר למשה המקומות כמו שיתבאר בס"ד ולפי שאינו בקיאים לעמוד על סוף מרתן ראוי לכתחילה לשחוט באמצע הצוואר לארכו בין כבהמה ובין בחיה ועוף ויש נורחין לכפרו און בהמה או החיה לנגד הצוואר ובמקום סיומו שם שוחטין ובמקום שנהנו כן אין לבטל מנהגן :

ב מקום השחיטה דיעבד כבהמה חיה ועוף הוא בקנה משיפוי כובע ולמטה פ"י שלמעלה בקנה יש טבעת גדולה ולמעל' ממנו שני גרנרים כעין חוטין ובסיום החוטין למעלה מתחיל הקנה להטע ולהתקצר ככובע על הראש ואם שחט והשאר משהו מהחוטין ולמעלה הרי הוא למטה מהשיפוי ואם לא השאר כלום ה"ל מהשיפוי ולמעל' ופסול משום הגרמה והיכא דליכא הי"מ יש לאסור היכא דשחט למעלה מטבעת הגדולה אע"פ שלא נגע בחוטין ששחט בין החוטין ובין הטבעת אבל שחט בתוך הטבעת אפי' לא השאר כי"א מלא חוט למעל' ע"פ כולו כשרה וניל דאם שחט בתוך החוטיים אע"פ ששייר מרגל למעלה יש להחמיר יותר ואין להכשיר כי"א לצורך גדול ובעל נפש לא יאכל ממנו :

ג ולמשי' בקנה מקום שחיט' ער נגד סוף האונא דהיינו כשנחפזין הריאה ואונות מתפשטים והאונא העליונה שהיא תחתונה כשתלוי ברנלי השמאלית (כ"ג) וס' שם הגמ"י היא שחפשת יותר מכולם לצד הראש וכל כנגדה בקנה אינו מקום שחיטה וסימנו לשחיטה בחוץ הוא כל אורך הצוואר כשתמשוך הבהמה צווארה לרעות כדרכה [מ"ו] ולא שתאנוס עצמו לפשוט צווארה יותר מרגליתה ובלבד שלא ימשכו הסימנים למטה בשעת שחיטה לנגד מקום הצוואר שרועה כדרכה לא (פ"ו) ע"י אדם ולא (מ"ג) ע"י הבהמה עצמה . וכין כבהמה וחיה ובעוף השיעור למטה בקנה נגד מטה דוושט לדידי' :

כ ונכרו שחוט כמלמס . רק ח' מהכס

רחס חיתוך קטן כוסט חלל החתוך ז"ל לחמי' ככמה חס רוב זין חיתוך קטן חללי' חיל' לעמוד על רוב סכנמלס כי אם יקרע חתוך הקטן חף כסמה חיתוכיס [כסיקף] ונעטרסין . מי"מ שלס שחי' כין החיתוכיס ממנט מהרוב המלומלס . וקודם החיתוח כוסט חיל' לידע חס רוב ופי' כשחיטה ממיר :

כש"ס שכי' הפוסקים שחם שחט כל הסיקף של הכוסט עור חילון שלו וגם מיטוט של עור פנימי אסור עד שיחטט רוב חלל הוסי' כיה כשחט כל הסיקף עור החילון ונגו רוב עור הפנימי כסיקף וגם מיטוטו חלל הכוסט אסור . עד שיהיה רוב חלל פנימי דחוט . ויש לכבד חלל לוח לוח ממנו שלא לשכחן כש"ס שיהיה הכשר שחיותו והקטרות כרנט ח' רק נבי קנה [לכיס' השוחט מוקר כמטלח עוף וכחיו קנה פכוס והוסף עליו כי' כו' . ולא יכיר כחל' וקט' פכוס משום דליכא כור היה טרסי וכלל] והכי' היה אפשר ששחט חל' ככר הוטט כסיקף כמתוך ככיל . וכין שחן מסולס חן טרסות וזרנט שנטס' נקב מסולס נלסס לרוב ונטס' רוב לשחי' הכוסט . חלל וחל' ככיל . וחן נכול

ד בוושט צדיק שישאר למעלה כדי תפיסת יד ונקרא תורבין הוושט והוא כנסה רוחב ד' גודלים ממקום חבורו בלחי . ועוד סי' בין תורבין לוושט והתורבין כשחוטכין אותו מתרחב או עומר בקמקו אבל הוושט שחוטכין שם מתכווץ וסוחם חלל הוושט רק שאינו או בקיאים בזה ובחיה וברקה ובעוף לפי שיעור זה לפי גודלו וקטנו ולמטה במקום זה הוא מקום שחיטה כן יש לפסוק במדינות אלו הנוהגים ע"פ מהר"ו ז"ל וניל דכן יש לנהוג ככ"מ ברליכא הי"מ אבל בשאר מקומות ואיכא הי"מ אין לאסור כי"א ששחט בתוך חורב גודל א' מן החיבור בין כנסה בין בחיה ודקה וניל דבדקי' אפי'יש אצבע מצומצם ובעוף לפי גדלו וקטנו ואם אינו יודע בעוף ישער נגד מקושה שחיטה בקנה . ד. למטה בוושט כבהמי' ובחיה מקום השחיט' ער מקום שישעיר ויתחיל להיות פרצים כפרצים כמו הכרס ובעוף ער נגו של זפק [כ"י] ופי' שנק' נג ולא וושט שהנג אינו כיה עור א' ולכן ועוף שאין לו זפק כנון אוחוז ער נגד התחלת חיבור האנפים להנג :

ה כל שנשחט שלא במקום שחיטה הי' נבילה (פ"ג מהכ"ו) ודוקא אם מתה אוחושה שחיטה אבל אם קודם שמתה שחטה כראוי במקום שחיט' אם נטרפה בשחיט' ראשוני' היל' טריפה שחוטת (הכ"ס) ואם ניקב הוושט משהו או נפסק הקנה כרובו במקום שחיט' אע"פ ששחט במקום אחר במקום שחיטה כראוי ה"ל נביל' ועי' שיע' סי' ל"ג סי' ז"מ בין נביל' לטריפה שחוטת לענין א"ב סי' ט"ז ולענין כתי' כפי' פ"ו ולענין חשוד סי' ק"ט ולנודר הנאה מדבר שאסור משום נביל' או משום טריפה ודוקא שהיא ודאי נבילה כנון בקנה משיפוי כובע ולמעל' ולמטה במקום שאפילו ע"י אונס הוא למטה מכנסו האונא ובוושט בתוך המקום שישעיר אבל בוושט למעלה אפי' ער חיבורו בלחי או בקנה למט' כשאנוס כפי' . או שאנסה עצמו אינו כי"א ספק נבילה ועיין סי' כ"ד שאר דיני הגרמה :

ו לכתחיל' יש לשחוט בפנים הצוואר נגד הגרון וברעבד אם שחט מהצדדים כשרה והוא החיור הכי' והניחם על צדי הצוואר ומחוים על צד המפרקת כמו שהם מונחים לפניו שאז מסתמא שחט אות' קודם המפרקת ולכן אפי' נמצא גם המפרקת חתוך דינו היבאר בס"ד סי' כ"ד אבל אם לא היו הכי' כלל ממקומם ונמצאו הכי' שחוטים והמפרקת עם החוט שבו חתוך נ"ל להטריף דאורי' דקרוב שפי' לומר שהמפרקת נתקד קודם הכי' רכיס ונרחים מהסכין ואפי' אם שחטו כטוב כיון שהם כמקומי' הוה ספק מה נחתך תחילה ואם לא החיור הכי' רק נחתך לסוף הפנים והחיותם כטוב ער שיעוד בודאי ששחטו קודם שבא לחוטו שדרה כשרה מדינא אבל לדידן דמחמירין כשהי' משהו כמי' סי' כ"ג נ"ל די' להטריף לחתיבת עצם שושה טפי' מחתיבת הכי' וכיון שנחתכו כאחת נ"ל לחוט' לשהי' כפי' אבל אם לא נחתך העצם כלל כי' אם בשר שבצדדין (ט"ו דנא כ"כ) אין להחמיר ולחוש שמא הפסיק בחתיבת הכי' ע"י שחוט' בשד' : דל כמו שהדין בשוחט בצדדים כך בשוחט מהעורף ואפי' בשוחט בפני הצוואר כדנו טוב ליהדר (ב) למשמש הכי' ולתפשס קודם שחיט' כדי שיעזמנו להשחט מיד וביונים נמצאים הכי' בצדדים וצדין אימון ידים וזירות גדולה שאם לא ימשמש בהם ויזמנם לפני קודם שחיטה קרוב הרבר מאד לפשוט ולחתך המפרקת קודם הכי' וניל דאם לא הזמנים כיונים ושחט סתם חתך הסימנ' ונ"ל המפרקת יש להטריף מדינא דהיל' ספק מה חתך תחלה :

כא שיעור השחיטה בכמותה

א שיעור השחיטה המעולה שחתך הקנה והוושט לשני' ממש כל ישרא אפי' א' מהם מחובר בקצת בין בהמה וחיה וכן בעוף (ה) לה . וכין השוחט לכתחילה וברעבד אם שחט רוב הקנה ורוב הוושט כבהמה וחיה ורוב קנה או רוב וושט בעוף שחיטתו כעודה ורוב זה המנהג במדינות אלו כפוסקים שלא להכשיר כי"א ע"י רוב גמור הניכר לכל בלא מדירה אבל אם אינו ניקב אע"פ כשמודדים אורו יהיה רוב הי' אסורה ואין לזוז מהמנהג אפי' בהי"מ אבל במקומות שאין מנהג נ"ל להקל בהי"מ ע"י מדיד' וכשימצא שהשחט יותר מהקיים אפי' כחוט השעיר כשרה וניל דמי' כל בעל נפש לא יאכל ממנו ועסי' כ"ג לענין סכין שאינו חד :

ב שחט חצי א' בעוף או אפי' חצי כל סי' ואחד וחצי כבהמה חמי' שחיטתו פסולה ואפי' שחט רוב הקנה כעוביו ולא בחללו שהכני' לצד העור עב יותר מצד שני שנגד המפרקת אי' שחט רוב חללו ולא רוב עוביו לא מקרי רוב (ג) והי' בוושט א' ליכא רוב חללו אפילו שחט ער החיצון דוושט כולו וחצי חלל ימי לא פנה מיקרי רובא ופסולה דאורייתא :

הרכות שחימות סימן כג כד

דברים

דריקם היה ללכת בדרך דקת טעם... נהגו זה כבוד פרימי של וכו'

דריקם היה ללכת בדרך דקת טעם... נהגו זה כבוד פרימי של וכו'

צריך לשחוט במקום אחד ואחר השחיטה יהפוך העור ויברוק

נגד הגדר אמר אין שם דיעותא... כל היבא דאסרינן הכא העוף אין להשהותו חי דילמא אתי

כד דיני דרבה וחלדה הגרמה ועיקור

דרסה כיצד כגון שהניח חסכין על הצוואר ורחק וחתך למטה... כחותך צנון וכיש אם הבה כסכין על הצוואר כדרך שמכין

בכסיה ופסק הסימנים בלי משיכה כל זה הוא נבילה דאורייתא... דכתיב וחת' שחט' אין שחט אלא ומשך

בכבד נתבאר בסי' ב' דין אורח חסכין שלא ידרום ולא... אשנה כאן קצתם כיא בשביל דכדים שנתחדשו בסי' ד במדמה

שמבואר שם דאם יש בסכין מלא ב' צווארים דהנשחט השחיט'... כשירה בהולכה או כדובאה לחוד היינו שמתחיל מראש חסכין

וכונתו להוליך או להביא כל ארכו וזו אע"פ שמתחיל חרוד חסכין... נשחט כמלא צוואר א' כשד אבל אם התחיל במקצת חסכין צריך

שידא כשיעור ב' צווארים משם ואילך וכן אם נתכוין שלא להוליך... או להביא כל חסכין כיא עד איהו מקום שמקצתו צריך שידא

השיעור במקום התחלתו עד אותו מקום... ה' ונ"ל שצריך שיהיה ראש חסכין באותו צד הצוואר שדו' להתחיל

לשחוט ולא על הצוואר ויכוון להעביר כל חסכין עד שיהיה כולו... בצד השני ולא ישאר ממנו תוך הצוואר כלום אם שוחט בהולכה

או בהובאה לכד ואין בסכין כיא מלא ב' צווארים... פחות מב' צווארים אפילו מכין כך לא מהני

יכול אדם לשחוט ב' ראשים או (הכ"ל ו"ו) יותר כא' דהיינו... שמתחיל יחד בצמיצום שאין צוואר א' נכוה כלל מתכדו

ומעבד חסכין בפעם א' על כולם ומוליך ומביא עד שישחטו וכלכד... שיוהר שלא יסיר חסכין מא' מהם בשעת הולכה ויחזור עליו

בשעת הבאה דהוה שהי' לאותו נשחט. ואם לא שחטן אלא... בהולכה או הכאה לכד נ"ל דאם יש בסכין מלא ב' צווארים ושוחט

יחד דהיינו שמתחיל בשפת צוואר החיצון דהיצונה שמתחיל שם... צד קתא דחסכין ומביא אצלו עד שבשעה שיובא כל חסכין

מצוואר החיצון שזה נמד שחיטת החיצון נגמד גם שחיטת הפנימי... כשירה שהי' העביר על הפנימי מלא ב' צווארים מכין דכיון דא'

לצד זה אכל אם אין בסכין בפעם אחד שחטן ונ"ל דאפילו הא'... דדרסה גם כ' בן שהי' בפעם אחד שחטן ונ"ל דאפילו הא'

דחיישנין בה לדרסה לא נשחט רובה מ"מ האחרת פסולה דאנן... סודי דכוון לדרוס ואם העביר כל חסכין גם על השני' לצד צוואר

הב' שניהם כשרים שהי' כיא נשחט במלא ב' צווארים ועבר מצד... זה לצד זה. ודין שנים אוחזין בסכין א' ושחטן עסי' כיא סעיף ו'

אם

נשחטו' משח"כ כחן שאין חשש כזה וכו'. ואין שחיטה על פסיקות שנים ס'

שהגדול לא הגיע למקום הס' כלל. ואם הגיע שמה היה הגדול נמשקל

כעין הולכה דסכין ולא נמשקל יגדול לסגנון הולכה של חסכין באופן שיה'

דרסק. ואם היה יגדול נמשקל התנוע'. שמה לא רית' ככה ושמה נספק

קודם התחלת שחיט' או לא האריכי רק בזמן מיתוך העור או ע"כ' רק מיעוט

קמא דקנה וכהמתירין כזה או מיעוט כתר' או אחר כל השחיט'. והיו הסי'ם

באן השלף... אק הרוז... אהרן רב... אהרן רב... אהרן רב...

באן השלף... אק הרוז... אהרן רב... אהרן רב... אהרן רב... אהרן רב...

אין לו דריקם. והסבך שבחן חס' הוא

מטולס. והאדומות שמתחת השרץ

ריפותא מחיים. ופי' שיה' אחר כרסואר

נקב מורטט שהיה פי' קן. וכו' וכו'

פי' קן היל' כהתקמקת העור שמתחילין

אף תיכף. ומכ"ש אחר הרשאה

ד'היל' כהר"א כפ"ל. והפי' שזולת היה

קת' בלא פילוס היה רק על עור דק

ביתר [ינ'] והיא להכשיר. וכו' וכו'

ג"כ כי נכונת דקת' לבמה (כבוד

מיתן כפרי') היא לבסוף כהם פילוס

מסירה לחון. וגם כדולף שלא פי' קן

וכדולף בלא פילוס. אם כפרי' אדם כתיב

זולת אין להקל ונכונה להקל. אף אם

ספק פילוס אין להקל. ולפי' :

מבנה כעור המיתון שפי' כפי' ומלכדו

במטה קת' שפי' מולי'. כיון שמי'ם

מולי' פי' קן. והפי' [פי'] מי'ם

החמיר כפי' פי' קן אף כהכריס ששי'ך

כסם נשחטה אחרת כוונת דהו' חוקת

ליסור ינ' דכ"ש מדון כתיקוב גזרו

[כדלפי' כמי'ם וכמו שביארתי בכללים

דכ"ס נמי שי'ך חוקת ליסור. ואף אז

ימא דכאריס אחרים ס' קן הוי ס'ם

כדפת רמי'א. מי'ם לי'ם ס'ם נחוקת

ליסור]. וכפרס כשהכבד או המכה

עד כפי' ואין מנסיק עור שלם כפי'ם

די'ם להחמיר היטב. ואף אם נבחון עור

מיתון כדרייתו שלם. אף קולא שהרי יש

משש שהיה הנקב מחסכים ומכ"ש פי' קן

גירודי

לחיים. ופי' יבואר חיים. ופי' ריק רפי' כיה [ינ'] לפי מה שזכרתי חיים כיה סימן מ"ה

הקדש

קדש. ולא כהקדש כגדו כבאר אחר. ממילא כאן ספור מיתון וחסות ב' איברים מליקוס. וכן

הרכבת שחימות סימן כד

ק"ל דבשחימה דלמחוקה איסורה אין מופלג. אף שספקות רבות. (לאוב ודלתי
 דבגמיה כתיב כי כדורסה חמיר פטי. וכשכתי' לגבי מיעוט קמח דקנה
 [עסי' חיי כדק' סס"ק י]). ואין נכח נפח מלאה גם השריב דבש חת הסוף
 צמח שאר שומע לנודר הלית'. נכ' דישת' ארזא והגוף כד' שלא יביח חש

ה אם שחט (ג) וחתיך גם המפרקת בשחימה אי' אפי' רק רוב
 המפרקת דהיינו רוב החוט שחוד המפרקת נהגו במדינות
 אלו לאסור ואין להקל וכל אפי' בהימ' ואפי' לא נתכוין לכך רק
 שאין לאסור כיא בודאי אבל (פי' בפליקויותו יש להקל ואי'צ
 לברוק אחרי' ובמדינות שלא נתברר המנהג נ"ל דאם נתכוין לכך
 בשחימתו אין להקל ביא בהימ'. אבל לא נתכוין לכך ואידע
 שנחתך גם המפרקת אין לאסור כלל :

ך כשאדם שדחט עוף ואוחז הסימנים בבי' אצבעותיו צריך שיאחו
 אותם יפה שאם אינו אוחז בטוב פעמים שנשמשים לכאן ולכאן
 ולא יכול לשחטן ע"י הולכי' זוכביא יובא לידו דרסה :

ך בסי' כיג סעף ר' נתבאר דיני שהייה ומנהגו (ג) במיעוט קמח
 ובמיעוט בתרא בין בקנה בין בושט במדינות אלו ובשאר
 מדינות וכן הדין בדרסה רק ברבא חמיר דרסה משהי' בשאר
 מדינות דאם תפס הקנה לבר בשעת שחימה ודרס במיעוט קמח
 דידר' דינו במיעוט בתרא וכמבוא' שם הואיל רבשחי' אחת נעשית:
 ח צריך ליהוד (ו) שלא יניח אצבע על הסכין בשעה ששוחט
 כדי

אדם לכי' כתרנגולים וקמן מהם מלך דקלין ואין בו הכבדה דחשט דרסה.
 אף שהוא להדיא מלמלה למטה. כי' כהי'ל' וגם כדמדר הסוף דפני' מכה
 שלא להחמיר. ממשפחות דהיא' דסוף למפלה [ב] וכן משמע נבי קדושים
 על קנה דסי' ו' דחשטו חוץ פליחו קפדי' ע"י דוחק השחימה. וליקבו הסר
 וכל חשטו מלא היה דרסה-וי' מיעוט
 אחר: שאלו דלתי שהיא בכלל שחימה
 אף שהיה קמח דוחק פד שיוט ע"י כן
 קפדי' וכי' כהי'ל' ואף שהכתיב
 ל' ליא' מסכין שחימו מד מלך דרסה.
 אפס' כחמו מלך נדר דסכין דרסה
 אפ' על דרסה גמורה על ידו

אני שחט במחיתת מחשט דרסה
 מחשטו כסכין ארנה חדר' כדלע"ן
 והוא כדקדמתי'. אף סכין חל וכמהירו'
 בקלות היד הרכה. הוא כשעו'ט:
קודם שמקדין הסכין להלא' לשחוט
 זיל הלכות והכחול כדי

שרע' ח' כהניע סכין'ל האור' יהיה דרך
 הוליה. דלתי' י' חשט שנספה ראשונה
 (לואו'חומתי' כתי'ש מהו'טש שלא כהוליה'
 מ"ש המפרקת.)
סעף ה (כ) והחך על המפרקת:
 מ"ש המפרקת עמי'ס הטיז

סכין שאלו מיעט קמח חתיכה המפרקת היו' כלא נשחט. שריל דהוי קמח
 מלח כו'. זה דחוק בקו'ט העי'. וסונחו נראה שאם היה העטס משוס
 שכלל הדם לא היה קרא ממעט לגמרי כיון שאין סכר'ל שלא יפיל חתיכה ומלחה
 או לוי' וגם אפי' לא היה הדם יול' היה שוחט במליחה ווליה' דכזול'. דרס
 שמתלו או כיסלו אסור רק דרכין. ואי' ליש שוחט קרא שחירת מפרקת מלך
 בלעז הדם. כיון שאין הכרע שחי'ל'ל. בזמל'ל. ידע' ח' אפרי'ן קרא הכוונה
 משום שזה פוסל גוף השחימה. והגה"כ יב'ט העי'ן ק' העי'ן כו' :

סעף ו' (ג) במיעוט קמח כו'. גם להחמיר'ים במיעוט קמח דקנה
 כדכתי'ס העוס'ים בשחימה. מ"מ י"ל כאלו' ששחי'ן הגדק כמפולש היו'
 כחודך כבשר בעלמ'ל שאף ללא סני' לשחימה חלי' חודך עור העליו'ן וכן הורדי'ן
 עי'ס הרוב קמח אין החודך שם יודון במיעוט קמח דסי' אף שהוא כדרך שחימה.
 ומיעוט קמח דקנה שלי' משום דחוי' לאטרוסי' לרוב הסי'. משחי'כ חודך
 שחי'נו כמפולש העובי' דעור הקנה. אף כושט חמיר עי'. שנקנה לגבי
 רוב חללו אין בזה חוי' לאטרוסי'. ולגבי רוב עובי' אף שיהי' חוי' לאטרוסי'
 הרי קי"ל שאין ערפות כרוב עובי'. ומלך חסוי' סלונת' ל"מ ראי' לומר כן.
 שגם המחמירין במיעוט קמח דקנה מודים כשחי'נו כמפולש. ולליע' [ועכ"ל כ"ג
 ס"ק י"ח ד'ה דרסה הכתיב מ"ש"] :

סעף ח (ד) שלא יניח אצבעו על הסכין. מ"ש שיע' בזה חשט לדרסה:
 כן י' חשט חלדה. כי' אם ישחוט חחה האצבע שמסתח' היל'
 חלדה לכי'ע. וחולי' נקט דרסה לרבות'ה. דלזיל חלדה שנגנפת שחימה לחתח'
 האצבע הי"ל ודתי' חלדה. אף גם דרסה יכיל' להיות. כי' עי' שהאצבע למפלה
 קרוב שעי' ודתי' הכבדה. וחולי' חשט יכיל' להיות. כי' עי' שהאצבע למפלה
 להאצבע שלא תחתי' ממש. משחי'כ [חלדה] שאין חשט רק עי' גם כחמו'ך
 הגוף האצבע ממש או כשיסוע מעט שכתחת האצבע ממש ולפי' גם כחמו'ך
 כקח'ל נכון ליהוד שלא יונח אצבע על הקח'ל כסמו'ך ביותר ללכ' הסכין. כי'
 חולי' יכול להיות חשט ככך לדרסה. ולפי' י"ל ששחי' מועדי' שלא להיות האצבע
 פי'ג הסכין גם כחוס' האצבע יורד גם למטה מחוד הסכין ומונע מלהני' שם
 שחימה. שכך אין חשט מלך חלדה ואי' שחיה' מ"מ חשט מלך דרסה עי'
 סמוך

דקל' דלי' מ"ס נדר חוקה איסור חישט שחי'ס עי'ס
 כרוב' וק"ל רוב' חוקה רוב' ערף. ומה שהכתיבו החמור'ים שאף ג'
 ספקות א' מופלג נדר חוקה איסור [א] כנראה שכי' רק מדרבנן. ואי'כ
 אין לחוש למשחזת חקוקות כזה וכל נפשי' הרגש לא נטפה הוליה' אין חשט.
 ולפעמים כשי' חשט הגדול של הכעוף היה טעם הרגש רנע [ואולי
 נעסר אז הולכה] הוא עי' חשט. ואם נדודר הסוף היה נפת גמר שחימה
 לגמרי עד שחשט שהיה אחר סלוק יד הסכין מהסוף. וכי'ס נודס כחמו'דל'
 כרוב' סכר' היה הסי' שחופ'ן מקוד'ם ולא כהני'ס כח דחיפה ליד שכה חלדה
 [עד לחי'כ]. ומכיס כשהיה הוד שחט'ה אפי' סמיכה לגוף ופי'ז אין חל
 עני' נדודר גדול. אין חשט עור. והשי'ב הסי' דלי' חשט בין השי'ב [אף]
 כמדוד כחלמ' שחימה [כשחי'ן שחי' וול']. והוא דבר מלוי' ומפולש לא שמתו
 שאלה עי'. מ"ש לעיל ע"י שאין הוליה' נפסקת ליו'ל'ן מחשט דרסה.
 כי' סגנון דרסה רק כלא הוליה'. וכדלחז'ל' חשט עוט'ל' כו'. מ"מ אם חמיר'
 דינו י' חשט כמפורש בש"ס נבי' נול'ר כהמה למפלה על הסכין [לעיל ע"י
 ח]. וכן מ"מ י"ל ששם החשט שפי' הכובד האפס' שחשק הוליה' רנע ולא
 עי'ים. אך האפס' כלא נשחט לשחוט כשכרות משום שידו ככדוח. וגם ח'
 עי'ים יכול להיות שאלה ירגיש. [פי' הוקשה להרב ז"ל כדלמח' ח' נול'ר
 כממכיר הוד זה עלמו הוי' דרסה אף שלא פסק מהוליה'. ח"ס דלי'מ נול'ר
 כהמה למפלה אז נבי' שכו'ר אף אם ח' עפי'ז ורחה שלא פסק הוליה' וזו יהיה
 ח' יומ' דלי'ן חשט לכו'כר דבר משום שאל' כרנע ח' יסוק הוליה' חל'
 דרסה מהמבד'. ויעיל כשהשי'ב ילמר כד' שלא פסק הוליה' רנע אז עי'ס
 כשפטי' אחר כן. ופי'ז חוק' כהשי'ב ילמר כד' שלא פסק הוליה' רנע אז עי'ס
 סתם שומ' כדרכו [כלי כוד']. ונזון לב שלא יהיה הכבדה ידו ושלא יספק
 הוליה'. אף אם י' ספקות כלבו שחלצה עי' הוליה' כסגנו'ן כח ביות'ר.
 שפי'ז חולי' היה חזה הכבדה כיד יורת מפי' מה סכין חתלה [אין לחוש]
 כי' לא יתנה וורה למלה'ס. ומי שקל בעל' הרמת הוד כמה מחימת חתיה
 [וכי' אם העפי'ז לא הני'ס שיו' כחלמ'ס. וכי'ס אם כחמו'דל' כרוב' היה
 כן חשט שחימה רוב. דקלי]. [וכר'] גם כעוף למעלה על הסכין הגענו'ן אין

נדודי הקדש

ליקב] טובע. כי' חולי' היה נקוב. ואין כדוקה כחיו'. אלא ככך לידע חוקה כו'. עי' כנגדו
 חוקס מלא יקב [פור] חיו'ן [כנגד סימן]. ומירו'ט שאם חל' הודי' פי' חולי' חסילו היה
 הוקב שטבו' ודתי' מפולש. מ"מ י' להקל בשום חל' היה הוקב נגד הסימן כלל.
 ואח'ל' סיה' נגד חשט. מ"מ שאל' אם יקב חסום. ואף די'ס כסיו'ן חוקה איסור. וחוקה סחור
 לומר חוקה ססיו'ס חוס'ס סל'ם ולא יקב. לא עי'ך. משום רוס'ט אין לו כדוקה כסגנו'ן סחור
 סקס'ס כסגנו'ן די'ס. פי' שאל' הכפי' היה מבי' סעיק' [ואף שחלצה חסי' כלל'יה' וכבר
 חקר הפטי'ן ע"ס]. סעיק' כשחבד הרבי' אפי' חס' חור לסיח' ס' מעיל' חולי' לל' להרב כלל'
 דלא מהני' מ'ס שנפחד אחי'. ואף רוב'ט אין לו כדוקה כחיו' ס' סעיק' חולי' לל' סעיק' ס'ס.
 כד' חילוק' כלל'ים כסופו' ה' ערפות. דלי'מ חסיו'ן לל' סעיק' חולי' לל' סעיק' ס'ס.
 נגד חילוק' סעיק' נגד ח'ס' חסיו'ן. ויק' דל' ס' ח' עי' חוקה כחיו' ס' סעיק' חולי' לל' סעיק' ס'ס.
 חוקס סל' לחוס' סעיק' סגנ' חסיו'ן. ויק' דל' ס' ח' עי' חוקה סל' סגנ' חסיו'ן. ויק' דל' ס' ח' עי'
 דכ"ס ח' סל' ח' יקב חוב'ס יכיל' חוס' סעיק' חולי' לל' סעיק' ס'ס. ויק' דל' ס' ח' עי'
 כלל' סגנ' חסיו'ן. ואזו' נג'ט יקב עור חסיו'ן פי' חו' מיקב קרוס פנימו דוס'ס כסגנו'ן חוס'
 וכל' חוקסיו'ן דלי'מ סגנ' חסיו'ן. מ"ס אם ח'ס' חסיו'ן חולי' ככר כטיק' פנימו פי' חולי'.
 סימן י'ל' דרוק' כסבור ודחול' שלא שלט' סוס חולי' כחיו'ן ככר כטיק' פנימו פי' חולי'.
 משחי'כ נאן שלא עי'ן כלל' כהסימ'ים ומה' חלפת סל'ת הוקב והמולי' גם כהכוס' חל' דל'ל'
 קס' עמי'ס הוד דל'ח' אף כיד' חוקה חבוס חולי' חסיו'ן. ה' עי' חולי' י'ס כדוקה
 כחוק' דפסה סעיק'ס ככרו'י' שלא כנס' החיו'נו. ולא קס'ה פמי'ס הרב דלי'מ חוקה כנס' לוס'ס

משום ואין כדוקה כחיו'ס ודתי' ססטי'ד והרי חוס'ס הקסו' ככך די'ס'ס לו קון כושט לפס' חסי'י'
 ליקב חיו'ן נקוב' חחוקה. ומירו'ט משום דקון סכיה' לפל'ס. וכל'ן כחיו'י' דלי'מ סכיה' לפל'ס.
 מדוס' לא יומ' חוקס סל'ל' יקב חוס'ס. ואולי' לפי' דהי' הפרי'ה דסי'ל' דאף כדוקה כסיו'ן נקוב'
 אלא עי'ס כדוקה. הו"ל להרב ז"ל' לומר שמת'ל' רשתי' ולא חשטו ססטי'ד טעמ'ס זה סחור
 מהחוס' ופי'ס. כנראה :

סימן כד [א] כנראה מדמעת עלמו תכ' הרב כל'ן כן. ועמ'ל'ל' כגיה' סימן כ"ח חו' כ'
 דרחה' מורכב מדי' הפטי'. והרב דרס דמל'ן רסיל' דאף ג' ספקו' לי'מ
 כחוקה איסור. כפי' ס'ל' דלי'מ כסי'ס לומר רוב'ל' מדי'ן חחוקה. הרב ז"ל' נאן כפי' הרחל'
 הרני'ס וחקו'ן זה כתי'ס מדרבנן אסור כג' ספיקו'. אכל' אין זה משפיק' למ'ה אסור' ס'כ
 חיל' וספסל' מל'י. וזכנתי'. [ב] קמ' י' לרשות' שחי'נו מולוי'ן הסוף למפלה פי'ג הסכין
 סעול'טו כדו' כמסק' כולנה כדלוי'. משחי'כ כדל'ל' חשט כהנחה הוד' על חוס'ס חול'ר' ס'ז
 סחחומי'. ואף דהרב כחקלה' סעיק' חוי'ר כדנדוד' ק חשט כהנחה הוד' על חוס'ס חול'ר' ס'ז
 סול'ר ככח. מ"מ מה'ס סעול'טו הוא החשט. רק כיון שחוס'ס ח'ת חול'ר' כיו'ו' ולא אפס'ר :הסוף
 בעלמו שנגביה' עלמו הוא החשט. וכן כיון שחוס'ס ח'ת חול'ר' כיו'ו' ולא אפס'ר :הסוף
 כדנדוד' להני'ה חול'ר' חלי'כ' גם החוס'ס יגביה' ידו. וכל' הבי'ל' משוס'ס ככיו'ן דעה אפילו'
 חול'ר'. ומה שכתב' הרב זל'הי' מקדומי'ם על ידו. וכל' הבי'ל' משוס'ס ככיו'ן דעה אפילו'
 ובי'ח'ל' כל' חיו'ס ולי'ח' לדרסה. די'ל' דרחה' מיי'י' סגנ'ר להוק'ב הסכין כקלוח' רופיו'.
 משחי'כ כקדומי'ם דל'סרי' משום קסמי'ם חיו'ן ככפלי' דחיי'י' סידוק' ס'ל' ע'ר' סעיק'ו
 כחמי'ס

כפי' יל חוקת איסור [השקטם כתי']
ברם פי' סכין כריל . שפתיה שבנון קוד נקשר תיפק כען ככך ממיר יותר
ולכן אף ברקואו מים פי' הסכין דקיל . אם מזל הסרתו נקבל ולא
ממיר מנצל עוליהו . ואם מזל שללילת המים ורוק ממחיו שמיטתו והסכין [מימ']

כנקשר ממיר גם נמים זכים . ושפתיה
שנכסות חיל' שלא יראה יתו [רס] פי'ג
אחור סכין כאלמט שמיטה . רק אם נהר
שהנמה תוליה הנשימה לפי שמי'ת
או יכול להשמר . וכן להשמר ביותר
שלא יתי' כהמה קולר נשימה או פלתי'ת
לפי שמיטה . וגיו ככלל לשון חזיל
[שהביאו הסופקים לעירונדיקת הריאה]
נטישה מקטט רגלי דקלי'ת . שמהירות
גורם מנכול חיו . רק להסתמולחלו ממחיל
שמיטה וחיו ממחיל . עד שחשיו רוח
נשימה כמתינות : [שיך לסיק הקודם] :
שחמתי סוף ומחסי הטיב
הראש והגוף . והיה נפנט

הדגוף ולא היה חשט דרסה כזה כמי'ם
כמקיל [לפי סיק א] [שחמתי יד אלל
גוס . אך ללאורה שחמתי שפי נפנט
גוף הסוף חיל' היו השחמתי שמלד הגוף
נוטות על הסכין כחשט מלדה . ואף שיש
סי'ם קשה להקל כשמי'ת כידוע . ואף שיש
כעין סי'ם [רי'ג' נ' ספקות] . ועיל סקיה
[מזח] סי'ם לא כיוו [הסתות] הסכין כלל .
סי'כיו כמיטוט כתרל דסי' א' או
אחר שמיטה כל ב' הסי' . וכפי הגשמי
חיקף הכטמט הסקתי' השמיטה
ונכתי' הסכין רק שמי'ת הוא ככלל מלתא

לדל רמי פליה שחמתי קלה כחולו .
כמקיל כחתי' רליה מרי'ם נדה גבי
שפחות שבכית רבי לגבי חכיות כדדיקת
פמלן פי'ם . לגבי לא רמי'ת פליה כל
שהי' מכוון כזה לגד מה . אף שאינו
מזל מה שאלו דני' כחילוי' [מבתי דרשה
סוונה סרכ זיל' להא דרתי'ת כדה דף
ר' ב' כשמה של רי'ג שתי'ת גסה חכיות
י'ן וכן לחילוי' כדקת ח'ע . וכלחילוי'
דקי' ומללי' עמל' דהטרו הרל'סונוי' אך
לא דרתי'ת מתי' או להר'ג זיל' דלא דקת
כסווי' כדי שלא ליטמא חכיות . וכעת
לא מלמתי' המקיל שרמו סרכ זיל'
אחילי כוונתו וסי' כפי' ליו סיק כי'ט
פי'ם אך גוף הדין מפורש כדי סרכ
כחשו' זיל' פי'ם אומל' [כתי' סימן
תמי' כשומן שחתיכו קודם ססה ח'ם
היו מהרין להתיך ככלים נקיש לזורך
סוס דבר אף שלא לפסח . שוב לא
אחמ' מילת' דלא רמי'ת כו' . וידי' הוא
כלל רמי'ת מזל כהכל' . אך כה'ג
שפטי'ג אמר כודלי' שאין חשט מלדה כלל
כחלות שללד הגוף . וכיה לפי הכחתי'
והכחתי' גם לי' . כי לא היה עדיין
הסכמה דעת להחמיר עני קודם הכחתי'
ואמירת הש'ג' כו' מדקין כדפתי'
לדדי' . ולי'ם כחן מי'ם כמקיל כטמט
משחמיל' כשר פגול כתי' סהורי' כה
חכס עי'ם . וכיו'ד סי' דוקא כשמכשיר
פי' שקול הדעת . כי לא הי' כלל

הקלחת הדפת כהמט . וחילוי' מילת' למרשט שאין חשט כלל כחן [פי'ג שיך
לסיק הקודם] :

סעוף יד (י'ג) הגרמי' כו' . [משמטוס השכיח כמרפול . יסול לחכר
כי נפת שמוטס הכי' אין להוריד הקי' כי נפתק לפיל

ספי' א' כדתי' תשלומי' הסעו'ת' [לספמים
פי' הורדת הקי' . אף כחילוי' שמוט
לר'ך להכתי' [כששומט אף] אם חשט
גרמי' . כי פי' הורדת סקי' . החמוך
הוא לספמים כשפי'טו כוכב :

סעוף ב (י'ג) המנוג לסעריף
סיקור סי' . הטייה
הסכין כשפת שמי'ת' עוליות רחבו לגד
הראש וללד הגוף . אף אז הי' ככה
שפי' . כי כדי לקרוט פנפות הקי' זה
מז' . או כשכפת ח' כשכפת פלי'ם .
מי'ם סי' מקום להקל כספי' כן כחמלה
חמוך הקי' . כי כשמי'ת קמח דק
אין חשט רק מזל המנוג וקיל' כספי' .
ולגבי דחוריית' י'ם סי'נו וז' סי'
כשנכת' שפי'ז קיל גם נגד חקת
איסור . סי' שלא הי' קרע רק חדוד
קרט לנכה שכו' כדי לקרוט . וסי'
כסכסור להקל כגרי'ם זול'ם ושחט
שלי' . ומי'ם ללי' . וכשמי'ת' כסכין חד .
אחיל' כקל [קיל] ביותר (כי כושט
אין פי' הטייה חיל' דל קרע כשס'
אופן . וגם כקי' אין פי'ז חשט קרע
כרוכו) . ואם האומדל' שחמתי' סי'
קודם כשכפת הסכין להטכפנו . שפי'
שגני' כשכפת הולר'ך נטות ומכין

הסתמיל להכנס לנטות מי'ת' החמוך
ולא הי' זיל' נטי' . אין עוד חשט . ואם
הטו' שלא כשכפת' גם כמדות חסדות :
(יד) ועקר כשכר כיד כו' . פי'קד כמיטוט
כחל' שלא כדרך שמי'ת' רק כיד החמיר
הכתי'ם שלא כהספי'ת' מי'ם אין לתוס'
אחיל' כקרט חורדי'ן כולוא' דס כקרט
מכסו מספי' [פסי' כי'ם סיק א] :
כשי'ש ספק אחיל' כשמי'ת' כפי'
מחוך כיה'ם פי' קט'
החמוך . ומכ' כושט' לרמו' אם נשחט
כולו כמו שחמתי' לכתל' . וגם כחוף י'ם
ספק קרע כשכשט סחול' כפי'קד
כמיטוט כחל' כיון שלא מח עדיין סחוף
כחיל' שאין מרחסי' להחמיר כז' . כיון
שכהספי'ת' לי'ם פי'קור גבי קרע כלל .
אין להחמיר כפי' כז' . סי'ג כזה סי'ם
כדחוריית'ת' או כדרכ' לפור כדלוח'
לי' גבי ה' פסולי' שמי'ת' כמיטוט כחל' . שכל
וליש כזה חוקת איסור לכי' . שכל
נחשט' חמתי' לכי' [פי' ככלל] : ולי'ם
להחמיר כפי' של מה שחמתי' כהספי'ת'
שככלל ידוע שמה שחמתי' כהספי'ת'
כיה' כהכל' כרו'י' להחיר כזה [כי'ם
להחיל רמי'ת' כהקדמתו לתרי' מלמח'
שלו . ועי' ככללי' כהספי'ת' לתי'ר זיל'
וכמקדט' מטט' שס ספי'ת' כחילוי'ת' כז']
ושלא כהספי'ת' ממחיר' חוונת' יתר'
ממנהג כעלמ'וכי'ם כשמי'ת' שלא כקרט כלל .
מקור

במשדו הם :
יך עיקור כיצד כגון ששחט בכסין פגום כמבואר סי' י"ח וכ"ש אם
עקר קצת הסי' ביד או נעקר מאילו ועוד יש עיקור כגון שנעקרו
הסימנים או א' מהם ממקום חיבורם בלחי קודם שחיטה או
בשעת שחיט' בין ע"י מעשה בין מאליו והוא הנקרא שמוט'
שאין שחיטה מועלת כשימנים עקורים ואפי' בעור שנעקר סי' א'
והשני שלם ושחט כשיני' לא הוה שחיטה ונכילה היא דאורייתא
דבעי' שיהיו שניהם הסי' ראויים לשחיט' :
יח בעיקור זה השני יש מחלוקת גדולה בין רבותי' ז"ל ולריות'
שהוא איסור דאורייתא גיל' דיש לחוש ולאסור אם נפרד
רוב תורבי' הוושט' מהבשר שבינו ובין הלחי' בין שנשאר המיעוט
מדולדל כאן מעט וכאן מעט שניכר שנעשה ככה ובין שנשאר
המיעוט במקום א' שנעשה כנחת ואפילו מאליו . וכן אם נפרד
הבשר שעל התורבי' כולו מהלחי' או רובו ונשאר המיעוט מדולדל
כבי' וג' מקומות שניכר שנעשה ככה וסופו ליפסק הכל וכן יש
לאסור בקנה שנפרד מהבשר שבינו ובין הלחי' או הבשר שעליו
נפרד מהלחי' הכל כמו בושט' וכן סימנים שנפרדו זה מזה ברוב
ארכן או ברוב אורך מקום שחיטתן וכן אם נפרד אפי' א' מהם
ממקום חיבורו כאורך הצוואר ברוב ארכו או ברוב מקום שחיטתו
ואפי' רק נקלף סביב התורבי' רוב מקום חיבורו בצוואר כיו' יש
לאסור בין נעשה בשעת שחיטה בין נעשה קודם שחיטה ונשחט
אח"כ יש ליתן עליו חומרי' נבילות חומרי' שריפות ואסורים
הביצים וחלב שלהם אפי' חי'י'ב חודש :

יט אבל במיעוט שנעשה מכל אלה בין נעשה קודם שחיטה בין
נעשה בשעת שחיטה אפי' הרוב שנשאר אינו במקום א' כי'א
ע"י צירוף כשר וגיל' דיש להחמיר כנפרד הבשר שעל הסי' מהלחי'
ברובו אפילו שהמיעוט במקום א' כדליכא הפסד מרובה :
כ במדינות אלו (ה) המנהג הרמיהו עיקור בין במיעוט קמא
בין במיעוט כתר'א בין בקנה בין בבושט' ואין לשנות והיינו קמא
עיקור דסכין פגום והי'ה כנעקר הסימ'ממקומו כאי'ו מדרכים דסעיף
י"ח אחר שחיטת רוב הסי' ונמר שחיטת המיעוט כסימן עיקור
אבל שחט הרוב (י'ד) ועקר הנשאר בי'ד או עקרו מחבור' ולא
בהי'ם דלאו דרך שחיט' הוא זה ואינו פוסל השחיטה (י"ח) וכ"ש שלא יעשה כן
לכתחלה לעקור מ"ב בעודו חי ואם נעקרו כהי'ג מעצמן פשיטא דכשר אפי' ב' חל' והוא חסד
לאסור בידו וכן עיקר דברי ר' יוחנן כדלעיל . וכן עיקר דברי ר' יוחנן כדלעיל .
אז אפי' שחטו בפגום יש להכשיר בהי'ם :

כא במקומות דלא נהוג חומרות מדינות אלו יש להתיר עיקור דסכין פגום במיעוט כתר'א
במקום הי'ם וכן עקר הסי' אחר דהי'ב ונמד
שחיטת המיעוט בו אבל אם עקר מ"ק דקי' כשתפסו לברו ביד או בקי' או מיעוט כתר'א
בו או במקום חבורו במיעוט כתר'א ולא
שחט כלום יש להכשיר דיעבד אפי' בלא הי'ם :

כב שחט א' בעוף ואח"כ נשחט השני כשר נשחט אחר ואח"כ שחט השני פסול ואם אינו יודע
אם נשחט אחר שחיט' או קודם נמר
שחיט' והי'ה אם נמצ' סימן השחוט שמוט' ואינו יודע אם קודם נמר שחט' או אח"כ
אמר חזיל כל ספק בשחיטה

הלכות שחיטת סימן כה

קדושים לא

לנמא מתיים . וגם בנבלי מתיים י"ל שצ"ד חיסור לביה . וז"ל ומסכמא סלמור לפשות זערי כהנים גם בנבלי מתיים . וכן אמר שח"י . כשר . וכן פסק חמ"ר . כיון דלביה דלורוי . אם לא מלך שגורום טיבול לחרם ומשנת ומטכות הוא זכר דירי . ולא הלכות חרם הותר לביה . פ"ז יש מקילין שלא לסגחין כהשמות :

שמעתי מהרמב"ם ה"ש מ"ו"ש ישעיה י"ז מק"ק מקולרין י"ז . סברת . שאם כשר מן החי ונרפס מלאו ח' ככ"ג ג"ס [דף ק"ב ב'] הו"ל חזקה חיסור מלמ"ה לטרסות [ר"ל מנכר מה"ח לטרסות] ו' ולפ"ז : (ד) אין חזרון לפנים כדוע שהם פקורים . היינו רק לגבי ח' שאם לא נכדע טרס' . אבל שכדק והבי' מפוריסיטיב

רובן או (ג) שיראה בשעת שחיט' שהם שחושין רובן וא"צ (פ"ו) למשמש ביד להרגיש ע"י משמוש שיש רוב ועמי"ש ס"י א' סעיף ל"ח [ש"י וע"פ] גם (ג) צריך לברוק אם נעקרו הסי' . ונרבו שחוקף אנודל על השיפוי כובע ומתוך הדחק יפלטו הסי' לחוץ ורואה אם שחושם הרוב ואם (ד) אין חזורים לפנים כידוע שרם עקורים [עולה יק"ל] לפעמים חסי' יוצא דרך פיו וכשר דמוה נראה שלא ה"י שמוש בשעת שחיטה ולענין הגרמה נ"ל א"כ שחט כאמנע הצואר כמי"ש ס"י כ' סעיף א' או סמוך לו א"צ לברוק אחר הגרמה אבל שחט למעלה או למטה פשיטא דצריך לברוק : **ב** אם לא ברק אם שחט הרוב ה"ו ספק נבילה דאורייתא דבחי' בחזקה אינה שחוטת עומדת וי"א להוציאה מחזקה מספק וי"א דאינה אלא איסורא דרבנן דרוב שחיטות הם ברוב הסי' ויש להחמיר ואם לא ברק לענין עיקור כשר ברעב דברא סמכינן (פ"ד פס' פסוקי) ארוב ס"י שאינו עקורים ולענין הגרמה היבא דצריך בדיקה כמי"ש סעיף שפלו"ו נ"ל דלכ"ע הוה ספק נבילה דאורייתא ספק השוה . וכל הדינים אלו (הנכ"ס) אפי' בשוחט ר"ו וזוהר הר"ב :

סעיף ג (ה) יש לחוש שנשפ' רוב חמי"ש הוולו ודרכו לפרס' אם נמלא קרע בק"י ונז"ל דרך חתוך כסכין שחטי' . והיה פרכוס מקודם ל"ל כמקום שזוהר קרע רק דרך חתוך רוב הנר' לעי"ם אף ש"י הכסניג (הובא בסמ"ג) שכנח"מ אין חשש ריחוב ע"י פרכוס . (שמח"י שמגדלה פ"ט הראש הר"ב וז"ל שחט שאין מגדלה כהגוף קול . או מלך שחט מוליכי מלש' מלש' קול) ומקו' לראש כגוף . פ"ז קול) כי היכר הכ"ל הוא אומדל גדול' ומה שלא סתרו [מהרי"ק וז"ס] פ"ז הר"י שמחט כהדי דפסח . וזוהר נלי"ל [כדסתר כחמת החכ"ס] ולומר ע"י כי יכר דרך חתוך . אף דלא פורש . יש וי"א חס רוב הכרחיית ודלי וממילא יוכר אם חתוך לא קרע [וסתמח' כסודרו] דאין זה דחיי' דלי"ל ש"י פרכוס יכול להיות כעין ע"י שחט' . אבל מי"מ [כס"סו"ך] ע"י שחט' לא נכחה קרע . ומי"מ כשזכר יכר בלא קרע אין להחמיר עוד כנחמ' אף שר"י שנקרע [מעט'] ע"י פרכוס . מי"מ [אין] להחמיר ויז"ל :

ד הבודקים ע"י שחוחבים נוצה דרך הפה לתוך הסי' (ג"ח ויוקם) תפח רוחם שמאכילים נבילות לישראל דאפי' לא היה רוב הגוצה קודעת (ס"ט) ואסור להתעסק בקבורתם של מאכילי מדיפות : **ה** נשחטה כראוי הרי היא בחזקת היתר עד שיודע לך כמה נטרפה :

וקל . ואף אם הקרע כ"י שלי"ם קול גם כגוף . והקרע עולי' נכחה ס"י : **כמו** שהחמירו משמעם אולי' לתרסם החתוך כקנה . אולי' כי"ה נכחה שרונ' . שהקנה עולה ויורד . שכך חשש ריחוב אם אין כ"י שלי"ם שחוטין . וכפי כהר"א כ"ה תמיד בק"י שעולה ויורד מלך הנשימ' . ודא"ל להחמיר ע"י גם חי"ק ולפ"ז :

שחט סמך ח"ט אבדיקה כוז' גם על המסרע . ואז יאמר שלא סמך ח"ט ע"י לבר רק כדק כר"י . ג"כ . רק מלך המהירות נדק כני"ל . ואף של"י מהסם דכריו ונוטק אל"י ש"י משמו שיש כוז' קרדל דביענד ע"י חזר ואמר מה שחט רחוק לשמוע כפי משמעות דכריו הראשונים . ע"ז כיון שפ"ס אומד' יש ללמד כני"ל לגבי דיעבד אינו מלש"מו על הכרז והסרתו כוז' משכ"ס : ומ"ל הש"כ שדנסו אין הכרע כי"כ כוז' . וה"י לכאורי' כמשמעות קול' [להקל] למי"ש ש"ע"י שיהי"ם מלך דם אין להכחין כי"כ כר"י . רק כמשמ"ש והוא מלשון הט"ז (ובז"ע קשה להרגיש ששחוט הוא כלי רחי' . כי כשר דמסקרת שחטך יכולין לטעות עליו לומר שהוא חתוך הושט) אך אין רחי' מזה כלל . שהרי כוונת הט"ז שם הוא להרי"א לגבי הכחי' בין נשחט רוב למיטע וזה נרנש היטב גם ע"י הערכת האל"כ ובשמרני"ם שקלת הושט לא נשחט יכול להכחין שכא"ר שחוט' בלא נשחט או שיוכל לפנות לאל"כטו הדם ולרזות הטיב . וע"י מה שהוא מוכ"ס כד"ס א"י תרח' לפניו ששחט כל הסי' כשחטי"ם שחוטין . רק הכו"י שם ככ"סו ע"י הדם . ע"י ח"ל לו להכחין היטב בין רוב למיטע . וע"י דיק' כאל"כטו ויכל לידע היטב . ועכ"פ נראה שיש לחוש שהסמינים מהלך . ואף שהוא חשש רחוק לפעמים . ל"ל שמירה כדורה כוז' :

חיתוך כמסקרת . אינו עול"ל מחשש הרחבת קרע כפי' ע"י פרכוס . כי אולי' היו הסי' מהלך : (ו) כי"ה כרוב גדול כמו כ"י שלי"ם . נכחי"ש משמע ששט ל"ה שש"כ' וכוונתו להחמיר כק"ס [רק] כרוב מלומ"ס משחי"כ כ"י שלי"ם מודה להקל . שהרי ס"ים נכחי"ש שאין להקל ע"ם סניח הש"כ אף שתי"ק ק' הפרי"ח . ומשמע דלהחמיר יש חשש [לסכרת הש"כ] . ומי"מ תכ"ל להקל כפ"ים [כהסמ"ג] גם כקנה כ"י שלי"ם . ומשמע שכסל"א הול"ל העוף מידו קול' ל"ע . כי רק פרכוס שעי' הרצ"ן ש"ס לפעמים עטלו"ים ויריקות גדולות ו"י חשש הרחי' ממיטעו על רוב ס"י . משחי"כ כדא"ר הפוף נעת שהוא עדיין כיד הש"כ . הכנסי"ם חסוכים כידו ואין יכול לסנוך לפרי' רגלו' לשום דבר . שאין לחשוש כוז' כלל . והחמיר שבהרי"ק לא כ"י כהול"ל מידו (ומלך אסו"י פלוגתא לי"מ ראו' לומר כן שהרי מהרי"ק כ"י שרץ שום חשש ע"י פרכוס . ומלך השמו"י שח"פ ע"י נעלה הגלרסי"ם פ"ז או חושש"ם ג"כ פרכוס מלך ש"ס לו כח למשוך הסי' ע"י מפריו . משחי"כ כש"ין חשש ע"י מפריו . ול"ע"י) וכ"ה משמעות כמה לשונות מהאחרונים . ואף ש"ם פרכוס שמו"ך הסי' מעל' מטה כמקום שחטי' מי"מ מסתמא כ"ה גם כנחמ' . ועוף חמיר רק מלך שקול' . וכך הרמ"א כיר"א רחי"ת הפרי"ח [משוחט כני"ל] כ"י דמירי' כנחמ' לרצ"ן גם שחטי' קנה . ואפי"ה ל"ח שנתרנח ע"ם היום . דדמי' לה הכני"ג דכנחמ' לי"ב קפילות' [להקל גם כקנה כנחמ' ע"ם ח"כ כ"ה גם כגוף כעוד שלא הול"ל מידו ל"ב"ה קפילות כני"ל] . והרי כ"י שלי"ם ה"ל ככל הסי' . כהסי"מ כששיטות לשון החכ"ים [חזר לע"ל להקל וז"י שלי"ם אף כקנה . ורמ"א דרברי' הכ"ז וז"ל סוככים על א"י עובד"ש שה"י ומלך לרדי קולא] . וכך אין דחיי' על הרמ"א להקל . ובפרט כשיכ"ר ג"כ שהכל כחתוך ולא היה שם קרע :

כשבורק אם נשחט רוב קנה . יש להכחין ע"י ק"ש ודכוותיה אם הפור כפ"ים לא נתקפל . דכשפושט שיקפול זמני' . היה נשאר רוב העור שלא נשחט . וכל שרוב עור הפנימי לא נשחט . ל"מ מה שחזן נשחט כל היקף כהסוכוס ועורות שבי"הם . אף שקפול לא שכיח בעור הפנימי ע"י שהוא רבוק להסוכוס' . מי"מ א"י לחשוש אולי' ע"י דוחק הסכין כפרד העור כפ"ים . וז"י כו קפול ע"י נראה שנשחט רוב העור : (ג) צריך לדקוק אם לא נעקרו . מי"מ [האחרונים] שאין חוב כ"י לדקוק חמי"ש אודות עיקור . י"ל כי כנגד חזקת שאינו זכות שחוקף שלא ה"י הסי' עקורים כ"י [כמי"ש רי"ן] . ומי"מ כ"י הש"כ להחמיר מלך מל"ו ע"י רחי"ת הסכין . וכעת אלו רוחין דלא שכיח כלל גם אחר בין רככות כ"י ע"י הפי"ס כפי' משומ"ר כ"ס אם ההולכות בקלות וע"י חריפות הסכין . ומי"מ אודות הטבעות הנוסלים כאלות אין מועיל כ"י חריפות הסכין כ"י כדחוק הטבעות וע"י ל"ל דחיסה וכה קל' :

הקד"ש ה"י ויחוש שמ"ל יקב קרום של פוח כ"י ומה רחי"ת פנה לא חפ"ו ח' כ"ז אולי' נבלי' כסדר רוב"ל וז"י ה"ל פוח טרפ"ס פ"ח שחי"ל חמי"ם פ"ס : וזהו ה"ל לקי"מ דכל כמה דלא קיס' לו עדיין דאולי' כמר רוב"ל לא משחי"ב כ"ך דרוב כהמות כסות אי"כ ש"ל כ"ן חוקף חיסור לגבי כל הטרפיות כמו ג"כ שפ"ס כשחיסה ויכל' . אלא ש"י דאולי' כמר רוב"ל וז"י [אמנם לפמ"ש ח"ה ככל כ"י אין חזרון זה מפלג ארוב"ה] ופי' ככל כ"י מ"ם לייסב פ"ז :

מס
הקד"ש
מס
הקד"ש
מס

גידולי'
מס
הקד"ש
מס
הקד"ש
מס

מס
הקד"ש
מס
הקד"ש
מס

מס
הקד"ש
מס
הקד"ש
מס